DOMSTOLENS DOM (fjerde afdeling)
14. maj 1985 *

I sag 89/84

angående en anmodning, som Cour d'appel de Montpellier i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag

1) **Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays,**

   Confédération des associations viticoles de France,

2) **Procureur général** (statsadvokaten) **ved Cour d'appel de Montpellier,**

3) **Service de la répression des fraudes et du contrôle de la qualité** (Kontoret for Levnedsmiddelkontrol),

mod

1) **Pierre Ramel,**

2) **Charles Cristofaro,**

3) **Anpartsselskabet Les Fils de Henri Ramel,**

4) **Anpartsselskabet Bachet et Fils,**

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin, for så vidt angår sammenstikning på Fællesskabets område af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i Fællesskabet,

har

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformanden G. Bosco, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans og K. Bahlmann,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

* Processprog: Fransk.

efter at der er afgivet indlæg af:

— den civilretlige part i hovedsagen, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays, ved advokat M. Croos, Montpellier, og advokat S. Radot, Metz,

— P. Ramel, Ch. Cristofaro og anpartsselskabet Bachet et Fils, ved advokat J. Imbach, Strasbourg,

— Den italienske Republiks regering, ved avvocato dello Strato P. G. Ferri,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent J.-C. Séché,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. februar 1985,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved dom af 7. marts 1984, indgået til Domstolen den 29. marts 1984, har Cour d'appel de Montpellier i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af de fællesskabsretlige bestemmelser om den fælles markedsordning for vin med henblik på at få afgjort, om det i henhold til disse er lovligt at fremstille visse former for bordvin ved sammenstikning og sælge sådanne under nærmere angivne betegnelser.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en straffesag, i hvilken Service de la répression des fraudes et du contrôle de la qualité i forening med anklagemyndigheden — idet Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays (herefter benævnt FNPVTP) er indtrådt som civil part — har rejst tiltale mod vinhandlerne P. H. L. Ramel og C. Cristofaro, der er forretningsførere for henholdsvis anpartsselskabet Les fils de Henri Ramel og anpartsselskabet Bachet et fils, (herefter benævnt de tiltalte), for overtrædelse af kvalitetsnormer, idet de tiltalte under

betegnelsen bordvin af »rosévinstypen« har fremstillet og udbudt vin til salg, der er sammenstukket af bordvin af rosévinstypen fra Italien og rød bordvin fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab, hvilken fremstillingsmetode anføres at stride mod de traditionelle franske sædvaner for fremstilling af rosévin.

3 Ifølge disse sædvaner, som ifølge Service de la répression des fraudes og anklagemyndigheden er bindende, kan betegnelsen rosévin kun anvendes om et produkt hidrørende fra en høst af druer med farvet skind og hvidt eller farvet kød, som har været underkastet processen til fremstilling af hvidvin, hvorved vinen får en svag farve. Det er en vildledning af forbrugerne under betegnelsen »rosévin« at bringe en vin i handelen, der er fremstillet efter en anden metode end den, der anvendes til fremstilling af hvidvin, navnlig en vin, der er sammenstukket af rosévin og vin af en anden farve, f.eks. rødvin.

4 De tiltalte fremstillede og bragte i løbet af 1981 sådanne sammenstukkede vine i handelen, idet der bl.a. den 29. april 1981 blev fremstillet 6 470 hl vin med en rosévins farve ved sammenstikning af tre slags bordvin af rosévinstypen fra Italien, i alt 5 970 hl, og 500 hl rød bordvin fra forskellige lande i Fællesskabet, og den 2. juli 1981 1 210 hl vin med en rosévins farve ved sammenstikning af 1 160 hl bordvin af rosévinstypen og 50 hl rød bordvin fra forskellige lande i Fællesskabet.

5 Til støtte for deres påstand om frifindelse har de tiltalte bl.a. gjort gældende, at tiltalerne savner retsgrundlag, idet den gældende fælles markedsordning for vin (som fastlagt ved Rådets forordning nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 54, s. 1)) ikke indeholder noget forbud mod de anfægtede sammenstikninger eller mod at bringe sådanne i handelen.

6 Ved dom afsagt af Tribunal correctionnel de Montpellier blev de tiltalte frifundet, idet det i dommen udtales, at der hverken i Frankrig eller på fællesskabsplan findes regler, der definerer begrebet rosévin, hvorfor der intet kunne antages at være til hinder for at fremstille bordvin af rosévinstypen ved at sammenstikke rosévin og rødvin, der begge tilhører samme varegruppe. Dommen blev af anklagemyndigheden og FNPVTP anket til Cour d'appel de Montpellier.

7 I forelæggelsesdommen anfører Cour d'appel for det første, at de pågældende vine er blevet bragt i handelen under betegnelsen bordvin af rosévinstypen »DPCE«, dvs. »de provenance de la Communauté européenne« (med oprindelse i Det europæiske Fællesskab), således at forbrugerne ikke kan antages at være blevet vildledt, for så vidt angår vinenes oprindelse eller det forhold, at de i det væsentlige havde de hertil svarende kvalitetsmæssige egenskaber. Det rejste spørgsmål drejer sig således ifølge Cour d'appel hovedsagelig om, hvorvidt det er lovligt på Fællesskabets område at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i forskellige lande i Fællesskabet. Det udtales videre i dommen, at der må antages at bestå alvorlig tvivl med hensyn til det principielle spørgsmål, hvorvidt det er lovligt at foretage sådanne sammenstikninger, og at det må være af almindelig og offentlig interesse at fjerne enhver tvivl i så henseende, hvorfor den nationale ret har fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er der i de nugældende fællesskabsregler hjemmel for på et område i Fællesskabet at sammenstikke rødvin og rosévin, uanset hvor i Fællesskabet disse vine har oprindelse, og dér at bringe en således fremstillet vare i handelen under betegnelsen rosévin DPCE eller rødvin DPCE?«

8 Det fremgår af sagen, at det forelagte spørgsmål kun vedrører lovligheden af at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater samt af at bringe en således sammenstukket vin i handelen under betegnelsen bordvin af rosévinstypen fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab.

9 FNPVTP har i det væsentlige gjort gældende, at selv om artikel 43, stk. 3, i forordning nr. 337/79 opstiller den hovedregel, at en vin, der er sammenstukket af hvid bordvin og rød bordvin, ikke kan betegnes som bordvin, regulerer forordningen ikke udtømmende spørgsmålet om sammenstikning af bordvine. Forordningen indeholder således ingen regler om rosévin, der er et produkt fremstillet efter en særlig metode, og hvis kendetegn ikke er de samme som rødvins. Da der ikke foreligger fællesskabsretlige bestemmelser, der forbyder eller udtrykkeligt tillader sammenstikning af rosévin og rødvin, må det være foreneligt med fællesskabsretten i overensstemmelse med redelige og faste sædvaner at opretholde et forbud mod under betegnelsen »rosévin« at udbyde en vin til salg, der er sammenstukket af rosévin og rødvin. FNPVTP bestrider ikke, at en sådan sammenstikning under visse betingelser kan være lovlig, men gør gældende, at en sådan blandingsvin aldrig kan sælges under betegnelsen »rosévin«. Den omstændighed, at fællesskabslovgivningen er tavs om spørgsmålet, kan således ikke indebære, at et sådant forbud, der følger af national lov eller retspraksis, ikke kan håndhæves,

hvilket ifølge FNPVTP da også fremgår af Domstolens praksis, jfr. navnlig dommene af 30. september 1975 (Lahaille, 10-14/75, Sml. s. 1053) og 16. februar 1982 (Vedel, 204/80, Sml. s. 465).

10 Heroverfor har de tiltalte i hovedsagen, den italienske regering og Kommissionen i det væsentlige anført, at selv om de gældende bestemmelser vedrørende fremstilling af og handel med vin ikke udtrykkelig tillader sammenstikning af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i forskellige lande i Fællesskabet og heller ikke indeholder nogen definition af begrebet rosévin, må bestemmelserne i artikel 43 i forordning nr. 337/79 antages fuldstændigt og udtømmende at regulere spørgsmålet om sammenstikning af bordvine, hvorfor de også finder anvendelse på bordvine af rosévinstypen. Det følger heraf, at det er lovligt at foretage en sammenstikning som den omtvistede og over for forbrugerne at betegne en sådan sammenstukket vin som »rosévin«.

11 I deres indlæg har de tiltalte i hovedsagen anført, at der findes så mange forskellige former for rosévin, at begrebet nærmest er ubestemmeligt. Det franske adjektiv »rosé« er kun udtryk for, at vinen er svagt farvet. Rosévine må betragtes som tilhørende samme kategori af vin som rødvin. Det kan herefter ikke være forbudt at sammenstikke rosévin og rødvin. For så vidt angår spørgsmålet om fremstillingsmetoden for rosévin, anføres det, at der blandt vineksperter ikke er enighed om, hvilke regler der bør gælde for fremstilling af rosévin, idet normerne herfor er forskellige i de forskellige medlemsstater. Endelig henvises der til Kommissionens forordning nr. 3282/73 af 5. december 1973 om definition af sammenstikning og vinfremstilling (EFT L 337, s. 20), ifølge hvilken rosévin med hensyn til forordningens anvendelse skal anses som rødvin.

12 Den italienske regering har anført, at det er fastlagt i punkt 11 i bilag II til forordning nr. 337/79, jfr. forordningens artikel 48, stk. 1, hvilke betingelser en vin skal opfylde for at kunne betegnes som »bordvin«. Det fremgår heraf, at der ved fastsættelsen af kravene til en bordvin ikke er stillet noget krav vedrørende vinens farve. Endvidere må det antages at fremgå af artiklerne 1 og 2 i Rådets forordning nr. 340/79 af 5. februar 1979 om bestemmelse af bordvinstyper (EFT L 54, s. 60), at en bordvins farve efter de fællesskabsretlige regler kun har betydning, for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det færdige produkt skal anses som rødvin, hvidvin eller rosévin. Under henvisning til Domstolens dom af 13. marts 1984 (16/83, Prantl, Sml. 1984, s. 1299) anfører den italienske regering, at det ikke kan udelukkes, at det er en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 30 i national ret at opretholde et forbud mod under betegnelsen »bordvin« at bringe en vin i handelen, der er fremstillet i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler, og som

lovligt kan betegnes som bordvin efter lovgivningen i en anden medlemsstat. Endelig henviser den italienske regering til artikel 2 i Rådets forordning nr. 355/79 af 5. februar 1979 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost (EFT L 54, s. 99) og udleder heraf, at en vin, der opfylder betingelserne for at kunne betegnes som bordvin, og som objektivt set har en rosévins farve, lovligt kan bringes i handelen under betegnelsen »bordvin af rosévinstypen«.

13 Kommissionen har fremsat en række bemærkninger om de forskellige vinfremstillingsmetoder og om de forordninger, der særligt vedrører rødvin, rosévin og hvidvin, og fastslår, at nationale regler om pligt til at overholde visse sædvaner kun kan finde anvendelse, såfremt fællesskabslovgiver ikke har udnyttet sine beføjelser til at udstede regler om sammenstikning af vin. Kommissionen anfører, at det fremgår af en række fællesskabsretlige bestemmelser, jfr. navnlig artikel 43 i forordning nr. 337/79 og artikel 2 i forordning nr. 355/79, at det er lovligt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen. Kommissionen gør gældende, at de tiltalte i hovedsagen har overholdt reglerne om betegnelse og præsentation af de pågældende produkter (jfr. artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 355/79), hvorfor de ikke kan antages at have gjort sig skyldig i noget strafbart forhold, blot fordi den vin, der blev bragt i handelen, var en blandingsvin.

14 Hertil bemærkes indledningsvis, at det forelagte spørgsmål rejser to problemer. For det første må det undersøges, om de fællesskabsretlige bestemmelser skal fortolkes således, at det er tilladt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater og bringe et således fremstillet produkt (den sammenstukkede vin) i handelen inden for Fællesskabet. For det andet må det undersøges, om det i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser er tilladt at betegne den sammenstukkede vin som bordvin af rosévinstypen fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab.

Sammenstikning af bordvine og handel med den sammenstukkede bordvin

15 Hvad angår spørgsmålet om sammenstikning af bordvin, bemærkes for det første, at det i syvogtyvende betragtning til forordning nr. 337/79 anføres, at »sammenstikning er en almindeligt forekommende ønologisk fremgangsmåde, og [at det] i betragtning af dens mulige virkninger er ... nødvendigt at fastsætte regler for brugen deraf, især for at undgå misbrug«. Endvidere bemærkes, at »forordningens

artikel 43, stk. 1, der er indsat i afsnit IV om forskrifter vedrørende visse ønologiske fremgangsmåder og afsætning til forbrug«, opstiller den hovedregel, at »ved sammenstikning anses ... som bordvin alene sådanne produkter, der produceres ved sammenstikning af bordvine indbyrdes ... «. Hertil knytter sig den hovedregel i stk. 3, første afsnit, at »der ... ikke [kan] fremstilles en bordvin ved sammenstikning af ... hvid bordvin ... med ... rød bordvin«. Endelig bemærkes, at forordningens artikel 48, stk. 2, opstiller den hovedregel, at kun vin, der mindst opfylder betingelserne for at kunne betegnes som »bordvin«, må tilbydes eller leveres inden for Fællesskabet til direkte konsum.

16 Til disse bestemmelser vedrørende sammenstikning af bordvin knytter sig forordning nr. 3282/73, hvis formål ifølge første betragtning er at opnå en ensartet fortolkning af begreberne sammenstikning og vinfremstilling i de fællesskabsretlige regler, og i hvis artikel 2, stk. 1, det bestemmes, at der ved sammenstikning forstås blanding af vin eller most fra »a) forskellige stater, ... eller af d) forskellige typer af vin eller most«. I artikel 2, stk. 2, fastsættes det, at »følgende vin- og mosttyper betragtes som forskellige: — rødvin, hvidvin samt most eller vine, hvoraf en af disse vintyper kan produceres«, jfr. første led, og »bordvin, k.v.b.d.« (kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder) »samt most eller vine, hvoraf en af disse vintyper kan produceres«, jfr. andet led. I stk. 2, sidste afsnit, bestemmes det, at »med hensyn til anvendelse af dette stykke betragtes rosévin som rødvin«. Det fremgår således af denne bestemmelse, at rosévin med hensyn til sammenstikning ikke udgør en særlig type af vin, der adskiller sig fra rødvin.

17 Endelig bemærkes, at det i henhold til artikel 46, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 337/79 »navnlig ... ikke [er] tilladt at blande eller sammenstikke bordvine med hinanden, ... såfremt én af komponenterne ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning eller med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af denne«.

18 Når henses til disse bestemmelser, må der gives de tiltalte i hovedsagen, den italienske regering og Kommissionen medhold i, at det ifølge de fællesskabsretlige regler er lovligt at sammenstikke bordvine indbyrdes, dog med visse undtagelser, herunder navnlig sammenstikning af rødvin og hvidvin. I betragtning af, at rosévin i denne forbindelse anses som tilhørende samme type af vin som rødvin, må det fastslås, at det i henhold til de fællesskabsretlige regler er tilladt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige

medlemsstater. Det bemærkes endvidere, at da en således sammenstukket vin må anses som en bordvin, er et sådant produkt omfattet af reglerne om de frie varebevægelser inden for Fællesskabet og kan derfor afsættes direkte til konsum.

Betegnelsen for den sammenstukkede bordvin

19 Det bemærkes indledningsvis, at skønt de fællesskabsretlige bestemmelser ikke indeholder nogen ønologisk definition af hverken rødvin, hvidvin eller rosévin, opstiller de dog visse betingelser, som de forskellige typer af vin skal opfylde, herunder med hensyn til indholdet af syre og svovldioxid. FNPVTP har på denne baggrund gjort gældende, at medlemsstaterne frit kan fastsætte egne regler på dette område.

20 Hertil bemærkes, at det i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 355/79, som ændret ved Rådets forordning nr. 1016/81 af 9. april 1981 om ændring af forordning (EØF) nr. 355/79 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost (EFT L 103, s. 7), fastsættes, at »for bordvin skal etiketbetegnelsen omfatte angivelse af a) benævnelsen 'bordvin' ... [og] d) for så vidt angår ... iii) bordvin, som er sammenstukket af produkter med oprindelse i flere medlemsstater ... udtrykket 'vin fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab'«. Det fremgår af artikel 2, stk. 1, litra a) og d), at en vin som den i sagen omtvistede, der er sammenstukket af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater, for at opfylde betingelserne i forordningen skal være forsynet med benævnelserne »bordvin« og »vin fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab«.

21 Hvad nærmere angår betegnelsen »rosévin«, bestemmes det i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 355/79, at »for bordvine kan der i etiketbetegnelsen tilføjes angivelse af a) om det drejer sig om rødvin, rosévin eller hvidvin«. Som det fremgår af anden betragtning til forordningen, er formålet med en sådan angivelse »at give så nøjagtige og præcise oplysninger som muligt for at lette den bedømmelse af produkterne, som foretages af eventuelle købere og de offentlige organer, der skal regulere og kontrollere handelen med disse produkter«. I tredje betragtning sondres »mellem de obligatoriske angivelser, der er nødvendige til identifikation af

produktet, og de valgfrie angivelser, der især har til formål at præcisere de væsentlige karakteristiske træk« (ved produktet) »eller at kvalitetsbestemme det«.

22 Af hensyn til den videst mulige forbrugeroplysning fastsættes det i samme forordnings artikel 43, stk. 1, at der i forbindelse med omsætning af de omfattede produkter, herunder ved enhver form for reklame, ikke »for så vidt angår de angivelser, der er anført i artikel 2 ...«, må benyttes betegnelser eller præsentationsformer, der vil »kunne føre til forveksling med hensyn til produktets art, oprindelse og sammensætning«.

23 Det fremgår af disse bestemmelser om betegnelse af vin, at det ifølge de fællesskabsretlige regler er tilladt at betegne en bordvin som rosévin, såfremt den objektivt set har en rosévins farve og på grundlag heraf kan skelnes fra rødvin og hvidvin, således at forbrugerne eller andre interesserede ikke vildledes med hensyn til produktets art eller kvalitetsmæssige egenskaber. Spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende vin opfylder den betingelse at have en rosévins farve, henhører imidlertid under de nationale retsinstanser.

24 Der kan herefter ikke gives FNPVTP medhold i, at det er udtryk for en vildledning af forbrugerne at sælge en vin, der er sammenstukket af rød bordvin og bordvin af rosévinstypen, under betegnelsen rosévin, fordi denne vin ikke opfylder de krav, der stilles hertil ifølge fransk sædvane.

25 Som Domstolen har fastslået i sin dom af 13. marts 1984 (Prantl, 16/83, Sml. 1984, s. 1299), er de fællesskabsretlige regler vedrørende den fælles markedsordning for vin udtryk for en udtømmende regulering på dette område, »navnlig med hensyn til priser og intervention, handelen med tredjelande, regler for produktionen og visse ønologiske fremgangsmåder samt med hensyn til betingelserne for vins betegnelse og etikettering«. Medlemsstaterne har derfor ikke længere nogen kompetence på dette område, medmindre der foreligger særlige fællesskabsretlige bestemmelser om det modsatte.

26 Det bemærkes herved, at der ikke om det omhandlede spørgsmål foreligger en sådan særlig bestemmelse. Ifølge artikel 2, stk. 2, litra h), i forordning nr. 355/79 kan etiketbetegnelsen for bordvin tilføjes en angivelse af »nærmere oplysninger om produktets art [og] bordvinens særlige farve, for så vidt som disse angivelser er fastsat ved gennemførelsesbestemmelser eller, i mangel heraf, af den pågældende medlemsstat«, hvorfor medlemsstaterne kan fastsætte bindende regler vedrørende supplerende oplysninger i forbindelse med vin, der sælges til forbrug, såfremt der ikke foreligger fællesskabsretlige regler herom, men bestemmelsen indeholder ingen hjemmel for medlemsstaterne til at opretholde et forbud mod at betegne en bordvin som »rosévin« og mod at bringe den i handelen, blot fordi den ikke er fremstillet i overensstemmelse med lokale, regionale eller nationale sædvaner.

27 Det af den nationale ret forelagte spørgsmål må herefter besvares således, at Rådets forordning nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin, jfr. navnlig artiklerne 43 og 48, sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 3282/73 af 5. december 1973 om definition af sammenstikning og vinfremstilling, jfr. navnlig artikel 2, og Rådets forordning nr. 355/79 af 5. februar 1979 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost, jfr. navnlig artiklerne 2 og 43, skal fortolkes således, at det er lovligt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater og at bringe en sådan sammenstikning i handelen inden for Fællesskabet under betegnelsen bordvin af rosévinstypen fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab, for så vidt angivelsen »rosévin« ikke er i strid med objektive kendetegn ved vinen, der gør det muligt alene på grundlag af farven at skelne den fra rødvin og hvidvin.

Sagens omkostninger

28 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Cour d'appel de Montpellier ved dom af 7. marts 1984, for ret:

Rådets forordning nr. 337/79 af 5. februar 1979 om den fælles markedsordning for vin, jfr. navnlig artiklerne 43 og 48, sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 3282/73 af 5. december 1973 om definition af sammenstikning og vinfremstilling, jfr. navnlig artikel 2, og Rådets forordning nr. 355/79 af 5. februar 1979 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost, jfr. navnlig artiklerne 2 og 43, skal fortolkes således, at det er lovligt at sammenstikke rød bordvin og bordvin af rosévinstypen med oprindelse i flere forskellige medlemsstater og at bringe en sådan sammenstikning i handelen inden for Fællesskabet under betegnelsen bordvin af rosévinstypen fra forskellige lande i Det europæiske Fællesskab, for så vidt angivelsen »rosévin« ikke er i strid med objektive kendetegn ved vinen, der gør det muligt alene på grundlag af farven at skelne den fra rødvin og hvidvin.

Mackenzie Stuart Bosco

Pescatore Koopmans Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. maj 1985.

P. Heim G. Bosco

Justitssekretær *Formand for fjerde afdeling*